

זהירות! משקיעים זריזים!

בידיים פרטיות כשרות, ולא בבעלותה המאוסה של הממשלה. אך מי שם לב לפרט קטן שכזה? "בוב" מקסוול שופע-המרץ לא הפסיד רגע. תוך זמן קצר הוא כינס את הדיקטוריון שלו החברה, ולמרות היותו מיעוט בין בעלי המניות, הוא שיכנע את יתר הדיקטורים. כמה הוא שיכנע אותם? האם הגיש

סיפור בולו לקוט בדיקנות מן העיר תונות הישראלית של השבוע-שבועיים האחרונים. אין זו אשמתי אם הוא נשמע דימויני. אחרי כל הידוע על דרך אייזנברג באחא, ועל דרך ליברמן בפו, מי קיווה שדרך מקסוול בסאיטקס תהיה שונה? סאיטקס, חברה ישראלית של טכנולוגיה גבוהה לתיפ"ארת, בענף הדפוס הממוחשב. מי שלא הכיר

אליעזר שימון תקופת הזוהר של הבורסה

גיק ליברמן בונס מממשלת ישראל

פרויקט הייטק חדש להשקיע בו, או שהציג לפניהם את ניסיונותיו ברכישיון מתוחכמות?

הוא שיכנע את הדיקטורים לקנות עבורו חברה חדשה נוספת בשם "קרוספילד" מאנגליה, והפעם בכספים שהיו בקופת "סאיטקס". לפי העיתונות, בזמן הצטרפותו של מקסוול לבעליהמניות היו בקופת סאיטקס כ-100 מיליון דולר במוזמנים, סכום גדול בהרבה מן הסכום שבו הוא קנה את המניות. אך בעליהמניות החדש היה מוכן להוציא את כל הכסף הגדול הזה לשם רכישה של קרוספילד באמצעות סאיטקס שלנו.

לאסאיטקס לא היה כל צורך בחברה הזאת, אך היה לה צורך רב במוזמנים שבקופתה ל-מטרותיה שלה, כגון השקעה במחקר-ופיתוח או כדי שלא להודק לאשראי מן הבנקים. קנייתה המתוכננת של קרוספילד על-ידי סאיטקס לא היתה אלא דרך עבור מקסוול למימוש נכסים שקנה.

יש להבין שערך מניותיה של חברה בבורסה, גם 100% מן המדניות, נמוך לרוב מערך סדיבל

אותה קודם לכן, בוודאי שמע עליה במשך השנה האחרונה כדוגמה האחת והיחידה להצלחת "צעיריהבראה" של חברה, שהיתה שריונית בקשיים. אין הרבה כמותה, אם ככלל. אחרי שהבריאה והתחזקה, ראה אותה רוברט מקסוול, המיליונר היהודי עתיד-החברות מאנגליה, וקנה בו במקום 27% ממניותיה, בסכום של 39 מיליון דולר. קריאתהידר של גורמים ממשלתיים ותיקי שורתיים ליוו מעשה זה של השקעה בחברה ישראלית על-ידי המשקיע הור.

האם אין זה הרבר שהמשק הישראלי נכסף לו יותר מכל, התרופה נגד הירידה הקטסטרופלית של ההשקעות במשק, המוצא מן המיתון, העלייה על דרך הצמיחה? בלב הגורמים המריעים למר מקסוול ולגנריות ליבו החם והיהודי כלפינו לא היה ספק שב-כסף הנוסף, שנפל בחלקה של סאיטקס עבור מניותיה, תפתח החברה בתהמול את תהליכי המחקר והפיתוח, שסבלו הרבה בשנים האחרונות, וגם תרחיב את הייצור.

נכון, אין מכירת סאיטקס בגדר של מעשה "הפרטה", שהרי גם לפני מכירתה היא היתה

היית מתאכד בגלל זה? זו שאלה לא-הוגית, כי לא קוראים לך יריב, ואתה מישהו אחר, בעל מערך נפשי שונה. אולי אתה היית סוגר עניין, אילו היו מפטרים אותך מהעבודה. או לי אילו היית נזנח על-ידי אהובה. ברור לגמרי, שהחקירה היתה הדרק, אבל זה עדיין לא בטוח שהיא היתה הגורם.

ישנה, בהיסטוריה של יריב, איזו בחורה בשם גלית, שהיחסים איתה נותקו, והכל נראה תפל מאו אותו יום. קיימים היחסים המיוחדים עם רמי, האבא, שעבר תקופה קשה. הסיפור של הקטעים הללו נכתב בקטעי מיכתב-התאכרות שלא פורסמו. מקורות צבאיים טוענים שהחלקים הללו משמעותיים ביותר להבנת מניעיהתאכרות. המיטפחה חושבת שלא. בכל מיקרה מסרכים להראות את הקטעים במכתב, הנוגעים ליחסים עם החברה ועם האב.

היתה מערכת-יחסים הדוקה עם המיטפחה (באנו לבקר אותו כל שבת בטירונות), אבל היו גם הלימודים בירושלים, כדי לגור רחוק, ולהינתק. והיה, קודם כל, יריב, בעל מיבנה אישיות ייחודי, ראייה קיצונית של החיים, כצבעים חדים של שחור ולבן, וכאשר הכל נצבע פתאום בשחור, באה הלחיצה על ההרק. אבל כל זה לא פוטר את צה"ל מלחקור את החוקרים שלו, שבודאי ניסו להגיע אל האמת מבלי לשים לב לדרך, בריוק כשם שח"יילים רבים המשרתים בשטחים לא תמיד מקיפדים על הדרך שבה הם ישיגו את הרגיעה הנדרשת מהם. דובר-צה"ל אמר אמנם שקצין מיטרה-הצבאית-ראשי בדק את החקירה, ולא מצא בה פגם, אבל הקמצ"ר בדק את חייליו שלו.

כל אלה דברים שוליים, כי יריב לא יחזור, אבל אם לא הוא שהרג את אל-שאמי, מישהו אחר מסתובב כרגע, ועל מצפונו לא רק חייו של הערבי, אלא גם חייו של יריב, אחד מהחברה, מהטובים. והמגר פרשת אל-שאמי, כמו קללת האינ-תיפאדה, עוד יבוא.

היה יכול לקרות לך. הופעת? בטח שהופעת. ידעתי כלום. ידעתי רק שהיא הרגיש שהיא דינה בוגרת בו. הם אמרו לו שהם ירביקו לו את הפרשה, והוא לא ראה את הסוף. הוא ידע שהוא ייצא אשם, והוא לא היה מוכן. והוא היה אשם? מה פתאום. הרוח הפתולוגי קבע שהמכה שהרגה את הערבי לא היתה המכה שהוא נתן.

בעיתונים כתבו על בעיטת-קארטה. ערך צוחק במרירות: אזיזה קארטה? מאיפה הוא ידע קארטה? הוא נתקל בערבי אחרי 20 דקות מהמכה הקלה שהוא נתן לו, והוא ראה שהוא מתרחק, אז הוא סיפל בו, וקרא לחובש. זה לא היה הוא, בטוח.

למה, אני שואל את בנייהמיטפחה, הוא לא מסר את שמות החיילים? למה שימטור? זו היתה הפלוגה שלו, והצבא היה חשוב לו. מספיק שהוא אמר שזה לא היה הוא. כשביל מה הם טירטרו אותו ככה, תגיד לי? כשביל מה? הם הפחידו אותו בצווי-מעצר, ואיימו עליו, ואו הוא נשבר. הוא לא הסכים לוותר על החופש.

התשובה הזאת ניתנת על-ידי כמה אנשים. המרברים ביחד, חניתה, אתי — אחותה וגל, הממלמל פה ושם קיטעי-מיטפחים. מדברים על דודי, מפקד הפלוגה, שהיה בלווייה, ועל איזה מתולתל שנראה מכה את אל-שאמי, ויריב לא היה מתולתל אלא ממושקף וקצין שיער. ופתאום בעלה של אתי, דודו של יריב, אומר משוה על חייל בשם יואב, סופג בעיטה מתחת לשולחו, ומשתתק. וגם דודי שותק, כי צה"ל לא נותן לו דבר.

למה

אלה העובדות, אם אפשר ככלל להת' ייחס אל הנתונים האלה כאל עובדות, ואם אפשר ככלל להסביר מניעים של אדם המח' ליט לשם קץ לחייו הצעירים. יריב ברייטסוף

בעיטת הקארטה

הבעיטה המפורסמת, שהביאה ככל הנראה למוותו של האני אל-שאמי, מזכרת כמה פעמים בפסקה-הדין של חיילי חטיבת גיבעתי. רב"ט שרברג חיים, אחרי שנתן עדות במצ"ח, נזכר בפרט נוסף שלא מסר בעדותו: "אני בטוח, במיליון אחוז, ראיתי בן-אדם רץ על המקומי עם הגלימה, קפץ עליו כמו קארטה ונתן לו בעיטה... רץ אליו, קפץ באוויר ונתן לו בעיטה. זה במיליון אחוז. אני בטוח עכשיו. אני זוכר." - הוסיפו השופטים: "יחד עם זאת לא היה הבחין באיזה מקום בגופו ספג המנוח את אותה בעיטה. לאחר-כך הבחין שהמנוח היה שכוב על היצפה, והוא וחובש ניגשו אליו ובדקו אם יש לו דופק. המנוח היה שעון על ידי."

עוד הוסיף אותו רב"ט, כפי שנאמר בפסקה-הדין: "הוא משוכנע כי בין המכים היו חיילי-מילואים, שאותם ניתן לזהות על-פי שערם הארוך ולבושם המרושל. יחד עם זאת הוא אינו יכול לזהות אף אחד מהם באופן ספציפי. בתשובה לשאלתו של סא"ל רוזן השיב העד כי אכן ראה בחור שהגיע ברמה לעברו של המנוח, התעופף באוויר ונתן לו בעיטת-קארטה. יחד עם זאת הוא לא ידע היכן ארץ המיקרה, שכן בגירסתו "לא הסתכלתי". יריב ברייטסוף שהתאבד השבוע, מוזכר בפסקה-הדין:

"עד נוסף מטעם ההגנה, סמ"ד ברייטסוף יריב, שבזמן המיקרה נמנה על חיילי גדוד העיד כי בזמן שרות-המילואים ביחידתו, כאשר הזדמן למאוז-הצבאי, הוא ראה כיצד עזורים חבו, וזאת גם לאחר שהוקם אוהל מעצר. המדובר הוא בקרפעה שבין 31.8.88-4.8.88. בעיקר הכוונה היא לבעיטות וסטריות. המכים נימנו על החיילים ששהו במאוז, חיילי הגדוד שלו, חיילי פלוגת גיבעתי, והמינהל האזרחי של גיבולית. כאשר התקיפתו של המנוח, ביקש העד להימנע מלהשיב לשאלות באיכותו מחשש של הפללה עצמית."

על פי העדויות קובעים השופטים: "במילים אחרות, אנו קובעים על-פי העדויות שבאו לפנינו, כי המנוח מצא את מותו בין הצות לאחת בבוקר, אור ליום 23.8.88. אנו גם קובעים כי המנוח קרוב לוודאי מצא את מותו כתוצאה ממכות שנפגע באיזור-החזה כשלוש שעות לפני-כן. אנו קובעים עוד, כי בזמן שהמנוח הגיע למאוז הוא לא סבל ממצוקה נשימתית."

ובמקום אחר הם מזכירים מפורשות את הבעיטה: "אך התיאור היותר משמעותי לעניינינו היה זה שדיבר על תקיפתו של המנוח כמה שהוגדר, בעיטת קארטה, או כפי עד אחר, בעיטה סיבובית לחוזה, בעיטה שכתוצאה מעוצמתה נחץ המנוח אל הקיר שמאחוריו, שלא לדבר על בעיטות אחרות שספג המנוח, בצלעותיו ובחלקי גופו השונים. במסיקה זו שולחים השופטים את מצ"ח להמשיך ולחפש את הבעוט. יריב ברייטסוף היה, ככל הנראה, אחד החשודים.